Súd:	Okresný súd Martin
Spisová značka:	10C/408/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu:	5715213779
Dátum vydania rozhodnutia:	10. 02. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Mária Gazdačková
ECLI:	ECLI:SK:OSMT:2017:5715213779.4

Rozhodnutie

Okresný súd Martin sudkyňou JUDr. Máriou Gazdačkovou v právnej veci žalobcu Q.. K. R., Y.. XX. XX. XXXX, J.J. XX, XXX XX N., právne zastúpeného ADVOKÁTI Müller § Dikoš, s.r.o., Závodská cesta 3911/24, 010 01 Žilina proti žalovanej Slovenskej republike konajúcej prostredníctvom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v Bratislave, Štúrova 2 v konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu štátu, takto

r o z h o d o l :

I. Žalovaná je žalobcovi povinná zaplatiť 2 456,51 € spolu s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 23. 07. 2015 do zaplatenia, do jedného mesiaca od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalovaná je žalobcovi povinná nahradiť nemajetkovú ujmu v sume 2 040 € do jedného mesiaca od právoplatnosti rozsudku.

III. Vo zvyšku uplatneného nároku sa žaloba zamieta.

IV. Žalovanej sa proti žalobcovi náhrada trov konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou podanou na tunajšom súde dňa 02. 10. 2015 a neskôr spresnenou podaním zo dňa 13. 07. 2016 sa žalobca proti žalovanej domáhal zaplatenia sumy 20 394,07 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne za obdobie od 23. 07. 2015 do zaplatenia a náhrady trov konania. Požadovaná istina bola tvorená náhradou nemajetkovej ujmy požadovanou vo výške 17 600 € a náhradou škody, ktorá žalobcovi vznikla trovami právneho zastúpenia, ktoré vynaložil pri obhajobe v konaní, ktoré začalo uznesením vyšetrovateľa v trestnom konaní ČVS: ORP-510/OVK-MT-2010 o vznesení obvinenia voči žalobcovi a bolo ukončené právoplatnosťou rozsudku Okresného súdu Martin sp. zn. 13T/94/2011 zo dňa 11. 03. 20136, ktorým bol žalobca spod obžaloby oslobodený.

2. Žalobca uviedol, že mu bolo vznesené obvinenie vyššie uvádzaným uznesením vyšetrovateľa dňa 21. 07. 2010 pre zločin vydierania podľa ust. § 189 ods. 1 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť skutkom zo dňa 29. 06. 2010 voči poškodenej G. I.. Žalobca podal voči uzneseniu sťažnosť, následne však prokurátorka Okresnej prokuratúry Martin podala dňa 30. 06. 2011 proti žalobcovi obžalobu pod sp. zn. 1Pv/428/2010, avšak žalobca bol spod obžaloby oslobodený. V konaní mu vznikli trovy obhajoby v celkovej výške 2 793,07 €, ktoré musel zaplatiť svojmu obhajcovi. Súčasne sa žalobca domáhal odškodnenia nemajetkovej ujmy v sume 17 600 € s poukazom na skutočnosť, že bol obvinený pre zločin, čo je závažnejšia forma trestného činu. Žalobca v minulosti nikdy nebol trestaný, používal dobrú povesť, bol v spoločnosti vážený, je bývalý vrcholový športovec - československý reprezentant v hádzanej a bývalý poslanec Federálneho zhromaždenia ČSSR, bývalý vrcholový riadiaci pracovník ZŤS Martin, bývalý sudca z ľudu a pod.. Napriek oslobodeniu spod obžaloby sa informácia o jeho trestnom stíhaní stala všeobecne známou, medzi žalobcovou rodinou, susedmi, či známymi a dobré meno žalobcu týmto nezákonným rozhodnutím a následným trestným stíhaním bolo narušené. Napriek oslobodzujúcemu

rozsudku bolo možné badať v žalobcovom okolí zníženie jeho spoločenského kreditu a pokles dôvery voči jeho osobe. Trestné stíhanie trvalo viac ako 34 mesiacov a postup orgánov činných v trestnom konaní bol neodôvodnený, a hrubo zasahoval do žalobcových osobnostných práv. Žalobca poukázal na judikatúru slovenských súdov, ktorá dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal, trestné stíhanie voči nemu nemalo byť začaté a, že rozhodnutie, ktorým bolo voči nemu vznesené obvinenie, bolo nezákonným rozhodnutím. Žalobca podal na Ministerstvo spravodlivosti SR žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody dňa 22. 01. 2015, to sa však vo veci nevyjadrilo a žiadosť žalobcu postúpilo na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky postúpila žiadosť žalobcu naspäť dňa 09. 02. 2015 Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, ministerstvo však Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky listom z 18. 02. 2015 žiadosť vrátilo. Dňa 27. 02. 2015 Generálna prokuratúra Slovenskej republiky oznámila žalobcovi, že nie je orgánom príslušným na prerokovanie žiadosti.

3. Na dôkaz svojich tvrdení žalobca pripojil do spisu rozsudok Okresného súdu Martin sp. zn. 13T/94/2011 zo dňa 11. 03. 2013, vyúčtovanie trov obhajoby jeho právnym zástupcom - obhajcom JUDr. Igorom Müllerom, žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody adresovanú Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, odpoveď Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky listom zo dňa 09. 02. 2015, list Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 26. 01. 2015, príjmový pokladničný doklad zo dňa 27. 03. 2010, záznam z porád medzi žalobcom a jeho obhajcom, čestné prehlásenie Z. G. - C. I. A. N.. Ľ. R. A. Q.. G. R. - Z. Ž., navrhoval ako svedka vypočuť svojho brata N.. Ľ. R. a v priebehu konania predložil ešte listinné dôkazy preukazujúce vznik cestových nákladov jeho obhajcovi, a to faktúru IPZ 00713, evidenciu jázd za roky 2010 až 2013, technický preukaz motorového vozidla a potvrdenie, že obhajca je platcom DPH.

4. Na návrh strán sa súd oboznámil s podstatným obsahom spisu Okresného súdu Martin sp. zn. 13T/94/2011.

5. Na svojej argumentácii a na žalobe žalobca v priebehu celého konania zotrval.

6. Žalovaná sa k žalobe vyjadrila prvýkrát podaním z 26. 04. 2016, z ktorého vyplynulo, že so žalobou nesúhlasí. Uviedla, že podľa § 6 ods. 1 Zák. č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Žalovaná nesúhlasila s tvrdením žalobcu, že uznesenie o vznesení obvinenia je nezákonné len pre to, že bol spod obžaloby oslobodený. Nezákonným rozhodnutím je iba právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom, čo v tomto prípade u napadnutého uznesenia o vznesení obvinenia preukázané nebolo. Podľa právneho poriadku Slovenskej republiky žiadny zákon za orgán na zmenu alebo zrušenie rozhodnutia vyšetrovateľa o vznesení obvinenia, neurčuje súd. Extenzívny výklad je o to viac neprípustný, že zák. č. 514/2003 Z. z. stojí na prísnej, absolútnej, objektívnej zodpovednosti štátu za spôsobenú škodu, preto rozširovanie skutkových podstát, ktoré sú základom pre priznanie nároku na náhradu škody, by bolo zásahom súdnej moci do tvorby práva, ktorá v právnom poriadku Slovenskej republiky nie je zverená súdom ale zákonodarnej moci. Prípadné rozhodnutie súdu, ktorý by legitimizovalo takúto konštrukciu nezákonného rozhodnutia, by bolo v rozpore so všetkými zásadami trestného práva účinného na území Slovenskej republiky, pretože uznesenie o vznesení obvinenia nepredpokladá istotu, že skutok sa stal a, že ho skutočne spáchal obvinený. Organy činné v trestnom konaní majú zákonnú povinnosť stíhať osobu, ktorá je dôvodne podozrivá zo spáchania trestného činu, preto pri vznesení obvinenia je prípustná istá miera pochybnosti o spáchaní tohto skutku obvineným, pričom uvedené je predmetom ďalšieho vyšetrovania, ktoré predstavuje najvýznamnejšiu časť prípravného konania. Sankcionovanie orgánov činných v trestnom konaní civilnými súdmi za ich činnosť uskutočňovanú na základe zákona je neprípustným zásahom do ich právomocí a nepochopením systému trestného konania v právnom poriadku Slovenskej republiky.

7. Na takejto argumentácii žalovaná strana zotrvala v priebehu celého konania svoju procesnú obranu precizovala prednesmi svojho povereného pracovníka na pojednávaniach.

8. Žalovaná na pojednávaní zotrvala na svojich predchádzajúcich vyjadreniach, naviac však poukázala na skutočnosť, že pokiaľ ide o odškodnenie skutočnej škody, ktorá mala vzniknúť žalobcovi zaplatením trov obhajoby, namieta úkon - prípravu a prevzatie zastúpenia, resp. obhajoby vrátane prvej porady s klientom, ktorý podľa jej názoru nebol zdokladovaný. Ďalej namietla úkon - podanie sťažnosti voči uzneseniu vyšetrovateľa, ktorú sťažnosť si napísal žalobca sám. Namietala úkon uvádzaný pod bodom 8, ktorý považovala za duplicitný, a to úkon - písomné podanie týkajúce sa veci samej - podnet na Krajskú prokuratúru Žilina zo dňa 07. 06. 2011, ktorý považovala za duplicitný, pretože Krajská prokuratúra Žilina tento podnet vyhodnotila ako podnet na postúpenie veci alebo zastavenie trestného stíhania a takéto vyjadrenie podal obhajca žalobcu ešte pri oboznamovaní sa s výsledkami trestného stíhania, takže s jeho návrhom mala prokurátorka možnosť oboznámiť sa pred podaním obžaloby na súd a tento úkon bol nadbytočný. Ďalej namietla účasť obhajcu na pojednávaní 12. 01. 2012, ktoré bolo odročené bez prejednania veci a účasť obhajcu na verejnom zasadnutí pred Krajským súdom v Žiline dňa 12. 06. 2013, ktoré bolo opätovne ukončené bez prejednania veci, pretože krajská prokurátorka zobrala hneď na začiatku verejného zasadnutia odvolanie späť, za toto dva úkony by takto obhajcovi patrila len 1 základnej sadzby tarifnej odmeny.

9. Samotný žalobca vo svojej výpovedi uviedol, že bol v šoku po tom, čo mu bolo oznámené, že bolo voči nemu začaté trestné stíhanie a telefonoval svojmu obhajcovi JUDr. Müllerovi, s ktorým záležitosť odkonzultoval. Obhajca ho inštruoval a on sám si spísal sťažnosť proti uzneseniu voči vzneseniu obvinenia. Uviedol, že pokiaľ doložil doklady o porade so svojim obhajcom, tieto porady boli uskutočňované vždy pred výsluchmi a pred pojednávaním, ktoré sa majú uskutočniť v nasledujúcich dňoch alebo ďalšími úkonmi vyšetrovateľa. Uviedol, že medzi ním a poškodenou G. I. dochádzalo už v minulosti k sústavným konfliktom, keďže p. I. je spoluvlastníčkou rodinného domu, v ktorom býva aj žalobca. Po tom, čo bolo voči nemu začaté trestné konanie cítil sa existenčne ohrozený a to z toho dôvodu, že má licenciu Národnej banky Slovenska pre ekonomické poradenstvo, čo vyžaduje bezúhonnosť. V momente, keď bolo voči nemu začaté trestné stíhanie pre úmyselný trestný čin, bál sa, že o licenciu príde a tým bude existenčne ohrozený. Naviac v spoločnosti majú prijatý kódex spoločnosti, ktorý spochybňuje bezúhonnosť člena, resp. pracovníka hoci len v prípade, že je voči nemu začaté exekučné konanie a už nehovoriac o trestnom stíhaní. Matka p. I., ktorá žila s G. I. v spoločnej domácnosti, chodila po susedoch a rozprávala, aký je žalobca človek, čo urobil a, že je voči nemu vedené trestné konanie. Celé obvinenie voči nemu bolo vykonštruované, avšak on bol po celý čas z trestného konania zvlášť nervózny, čo sa podpísalo na jeho vzťahoch k rodine, na vzťahu voči jeho priateľke, deťom a ďalším príbuzným. Žalobca vykonáva prácu na základe zmluvy o obchodnom zastúpení s firmou Deluvis s.r.o. so sídlom v Bratislave. V priebehu trestného konania zo strany rodinných príslušníkov rodiny G. I. boli robené žalobcovi rôzne schválnosti, nakoľko ona mu medzi štyrmi očami povedala, že ho z tohto domu dostane, takže žalobca po celú dobu trestného stíhania bol v strese, bál sa provokatívneho konania zo strany rodiny G. I. a v prípade, akýchkoľvek schválností volal políciu. Prebiehajúce trestné stíhanie ovplyvnilo aj jeho produktivitu práce, pretože sa nedokázal na prácu sústrediť, zháňať nových klientov a pod.. Keďže hornú časť rodinného domu obýval sám, bál sa ďalších konfliktov, ktoré voči nemu vyvolala, resp. by mohla vyvolať rodina G. I.. V minulosti sa venoval športovým aktivitám ale aj kultúrno-spoločenským akciám. V minulosti hral vrcholovo hádzanú, samozrejme v období trestného stíhania ju hral už len rekreačne, ale po tom, čo bolo voči nemu začaté trestné stíhanie, tak ho tieto aktivity prestali baviť. Priateľka mu vyčítala, že prestal chodiť do divadla a navštevovať ďalšie kultúrne podujatia. Spoluhráči alebo známi, s ktorými predtým hrával, si nevedeli vysvetliť prečo sa im žalobca vyhýba, vyčítali mu, že medzi nich nechodí. Keďže spolumajitelia rodinného domu sa mu vyhrážali zabitím, začal so sebou nosič dýku za opaskom. Trestné stíhanie malo dopad aj na jeho vzťahy s dcérami, jedna z nich sa mu začala venovať viac, bola takmer stále u neho doma a počas rozhovorov s rodinou žalobca neprestajne viedol rozhovory o svojich momentálnych problémoch. Na druhej strane však uviedol, že jeho kamaráti alebo spoluhráči v športovom kolektíve, nevedeli o jeho trestnom stíhaní, avšak nevedeli si vysvetliť jeho správanie. Rovnako tak o jeho trestnom stíhaní nevedeli ani klienti, takže v súvislosti s jeho trestným stíhaním ani jeden z nich so žalobcom neodmietol spoluprácu. Žalobca sa totiž všemožne snažil, aby sa jeho širšie okolie o jeho trestnom stíhaní nedozvedelo.

10. Svedok N.. Ľ. R., brat žalobcu, vo svojej výpovedi uviedol, že na obdobie keď bol jeho brat trestne stíhaný si dobre pamätá, pretože jeho brat z obáv, čo sa bude diať v ich pôvodne rodičovskom dome, ktorého spolumajiteľkou v danom čase bola poškodená G. I., začal parkovať motorové vozidlo pred rodinným domom svedka z obáv, aby mu ho niekto nepoškodil. Svedok uviedol, že žalobca mu doslova otravoval život, pretože každý deň viac-menej sa u brata zastavil na kus reči, zveroval sa mi a veľmi

často brata žiadal, aby ho odprevádzal domov z obáv pred ďalším provokatívnym správaním poškodenej I. a príslušníkov jej rodiny. Dospelo to až do takého štádia, že svedok odmietol takéto úsluhy pre brata vykonávať, pretože ako sám uviedol, nemohol byť žalobcovi každú chvíľu za chrbtom ako to od neho žalobca požadoval. V tomto období žalobca ako keby nebol schopný rozumného uvažovania a bol psychicky rozsypaný. Vzťahy medzi bratmi sa vyhrotili do tej miery, že svedok prestal brata pozývať na rodinné oslavy, pretože ten nebol schopný normálneho správania v spoločnosti a každého zaťažoval rozhovorom o svojich problémoch. O trestnom stíhaní jeho brata vedeli susedia, dozvedeli sa to od matky poškodenej I.. Správanie žalobcu sa tak rapídne zmenilo, že spoloční známi sa pýtali, čo sa žalobcovi stalo a zo správania žalobcu bola rozhorčená aj jeho priateľka. Na druhej strane však nikto zo známych oboch bratov sa nevyjadril v tom zmysle, že by mu pre trestné stíhanie žalobcova prítomnosť vadila. Svedok potvrdil, že žalobca sa venuje finančnému poradenstvu. V období trestného stíhania mu počet klientov zrejme neklesol, avšak svedok uviedol, že žalobca mal problémy sústrediť sa na svoju prácu čo sa dozvedel od spoločných známych, ktorí vyhľadali spoluprácu so žalobcom. Kvalita práce u žalobcu poklesla, chodil neskoro na schôdzky a podľa tohto, čo svedok počul, bolo na ňom vidieť, že na prácu nie je koncentrovaný.

11. Z čestného vyhlásenia Z. G. - priateľky žalobcu, N.. Ľ. R. - dcéry žalobcu a Q.. G. R. - dcéry žalobcu vyplynulo, že boli svedkami nepriaznivého vplyvu vedeného trestného stíhania na žalobcu. Žalobca v období trestného stíhania schudol, málo jedol, bol neustále podráždený, čo narúšalo rodinnú pohodu. Veľkú časť svojho času venoval štúdiu dokumentov a prípravou na vyšetrovacie úkony. Veľmi ťažko znášal krivé obvinenie od poškodenej a jeho správanie pripravilo rodinu o pokoj a pohodu. Vyhýbal sa spoločnosti, spoločenskému životu, nezúčastňoval sa rodinných osláv a podobných podujatí. Bol vystavený psychickej záťaži v súvislosti s tým, že vykonával činnosť, ktorá je viazaná na udelenie a držbu licencie, ktorá je viazaná na bezúhonnosť a v prípade odsúdenia by stratil prácu, ktorá predstavuje jediný zdroj jeho príjmov. Snažil sa trestné stíhanie utajiť vo svojom okolí, nevedel sa však koncentrovať na prácu, pretože veľa svojej životnej energie venoval práve svojej obhajobe.

12. Zo spisu Okresného súdu Martin sp. zn. 13T/94/2011 súd zistil, že na základe trestného oznámenia G. I. zo dňa 13. 07. 2010 vyšetrovateľ policajného zboru uznesením ČVS: ORP-510/OVK-MT-2010 zo dňa 21. 07. 2010 začal trestné stíhanie a súčasne vzniesol obvinenie voči žalobcovi pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák. pre skutok, ktorého sa mal dopustiť žalobca dňa 29. 06. 2010 vo vzťahu k poškodenej G. I.. Toto uznesenie bolo doručené žalobcovi 22. 07. 2010 a už v ten istý deň žalobca proti uzneseniu podal sťažnosť, ktorá bola doručená Úradu justičnej a kriminálnej polície dňa 26. 07. 2010. Zo sťažnosti, ktorá je žurnalizovaná na č. l. 6 vyšetrovacieho spisu, nevyplýva, že by sa na jej tvorbe podieľal obhajca žalobcu. Uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry Martin zo dňa 31. 08. 2010 pod sp. zn. 1Pv/428/2010 bola sťažnosť žalobcu ako nedôvodná zamietnutá. Následne až 14. 10. 2010 žalobca udelil plnomocenstvo advokátskej kancelárii ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s.r.o. na zastupovanie v danej trestnej veci. Ako potom súd zistil obhajca žalobcu sa zúčastňoval všetkých vyšetrovacích úkonov a vykonal všetky úkony obhajoby, ktoré sú uvedené vo vyčíslení trov obhajoby, ktoré žalobca pripojil do súdneho spisu na č. l. 10-13, mimo úkonu podania sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Tieto úkony boli vykonávané v takom časovom rozsahu, v akom to vyplýva z vyúčtovania trov obhajoby.

13. Súd z vyšetrovacieho spisu zistil, že trestné stíhanie, resp. prípravné konania bolo ukončené návrhom na podanie obžaloby zo dňa 26. 05. 2011. Obžaloba bola potom podaná na Okresný súd Martin dňa 01. 07. 2011 a súd najskôr rozhodol vydaním trestného rozkazu zo dňa 21. 11. 2011, voči ktorému žalobca podal odpor, v dôsledku čoho bolo následne nariadených viac hlavných pojednávaní, a to v dňoch 11. 09. 2012, na ktorom bola trestná vec žalobcu meritórne prejednaná. Toto pojednávanie bolo odročené na 12. 11. 2012, ktoré hlavné pojednávanie bolo bez prejednania veci odročené pre neprítomnosť predvolaných svedkýň na 11. 03. 2013. Na pojednávaní dňa 11. 03. 2013 Okresný súd Martin samosudkyňou vyhlásil rozsudok, ktorým žalobcu oslobodil spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, sa stal. Voči rozsudku podala odvolanie Okresná prokuratúra Martin, avšak potom, čo bol spis predložený Krajskému súdu v Žiline na verejnom zasadnutí o odvolaní prokurátora dňa 12. 06. 2013 pred otvorením verejného zasadnutia prítomná prokurátorka Krajskej prokuratúry v Žiline uviedla, že na odvolaní prokurátora podaného proti rozsudku Okresného súdu Martin netrvá a berie ho späť. V dôsledku tejto skutočnosti Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací bez prejednania veci, späťvzatie prokurátora zobral na vedomie, v dôsledku čoho oslobodzujúci rozsudok následne nadobudol právoplatnosť dňa 12. 06. 2013.

14. Žalobca následne podal žiadosť na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (č. l. 12 spisu), ktorá došla Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky dňa 22. 01. 2015 (č. l. 56 spisu). V tejto žiadosti žalobca uviedol všetky skutočnosti, ktoré uvádzal už v žalobe, uplatnil nárok na náhradu škody, ktorá mu vznikla trovami právneho zastúpenia v sume 2 794,07 € a nárok na odškodnenie nemajetkovej ujmy vo výške 17 600 €.

15. Ministerstvo spravodlivosti ohľadne žiadosti žalobcu, ktorá mu bola doručená 22. 01. 2015 postúpilo túto žiadosť Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (č. l. 56 spisu) listom zo dňa 26. 01. 2015.

16. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky listom zo dňa 09. 02. 2015 žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody opätovne postúpila Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky (č. l. 55 spisu).

17. Žalobca v samotnej žalobe tvrdil, že Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky opätovne žiadosť žalobcu vrátilo Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky listom zo dňa 18. 02. 2015 a Generálna prokuratúra Slovenskej republiky oznámila žalobcovi, resp. jeho obhajcovi listom zo dňa 27. 02. 2015, že nie je orgánom príslušným na prerokovanie žiadosti žalobcu. Tieto skutočnosti boli medzi stranami nesporné. V konečnom dôsledku však nárok žalobcu nebol uspokojený ani zo strany Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky ani zo strany Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky.

18. Podľa § 4 ods. 1 písm. b/ citovaného zákona v znení účinnom od 01. 01. 2013, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru a
1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo
2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora.

19. Podľa § 4 ods. 1 písm. f/ citovaného zákona v znení účinnom od 01. 01. 2013, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu (zák. č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre) v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

20. Na základe vyššie citovaných zákonných ustanovení súd dospel k presvedčeniu, ktoré akceptoval aj žalobca pri úprave žaloby, že príslušným orgánom v zmysle § 4 ods. 1 písm. f/ zák. č. 514/2003 Z. z. je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, vzhľadom na skutočnosť, že v prípade u žalobcu neboli splnené podmienky, ktoré predpokladá ust. § 4 ods. 1 písm. b/ citovaného zákona. V prípade žalobcu prokurátor zamietol jednak sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa policajného zboru o vznesení obvinenia žalobcovi a jednak podal v trestnej veci obžalobu príslušnému Okresnému súdu Martin. Až Okresný súd Martin zvrátil trestné stíhanie žalobcu oslobodzujúcim rozsudkom. Boli to však orgány prokuratúry, ktoré vykonávali dozor nad prípravným konaním.

21. Pri ďalšom posudzovaní nároku žalobcu súd vychádzal z ďalších ustanovení zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.

22. Podľa § 3 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím.

23. Podľa § 3 ods. 2 citovaného zákona, zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

24. Podľa § 5 ods. 1 citovaného zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

25. Podľa § 6 ods. 1 citovaného zákona, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým

bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

26. Podľa § 6 ods. 2 citovaného zákona, právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

27. Podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

28. Podľa § 16 ods. 4 citovaného zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

29. Podľa § 17 ods. 1 citovaného zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

30. Podľa § 17 ods. 2 citovaného zákona, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

31. Podľa § 17 ods. 3 citovaného zákona, Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na
a/ osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
b/ závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
c/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
d/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

32. Podľa § 18 ods. 1 citovaného zákona, náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

33. Podľa § 18 ods. 3 citovaného zákona, súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

34. V prejednávanom prípade žalobca tvrdil, že mu škoda bola spôsobená nezákonným rozhodnutím vyšetrovateľa, vznesením obvinenia, na základe ktorého voči nemu začalo a prebiehalo trestné stíhanie, ktoré bolo nakoniec ukončené právoplatným oslobodzujúcim rozsudkom súdu. Uznesenie napadol sťažnosťou.

35. Súdna prax dospela k záveru, že pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia má rovnaké dôsledky ako zrušenie tohto uznesenia pre nezákonnosť v zmysle § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. aj rozhodnutie o zastavení trestného stíhania, prípadne o postúpení veci do priestupkového konania, ak k nemu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu

obvineným, pretože právoplatnosťou takéhoto rozhodnutia (o zastavení trestného stíhania, prípadne o postúpení veci inému orgánu) sa trestné konanie končí, čiže zanikajú účinky vznesenia obvinenia a zrušenie takéhoto rozhodnutia sa súčasne z tohto dôvodu stáva bezpredmetným Zastavenie trestného stíhania, pretože výsledky trestného konania ukazujú, že nejde o trestný čin prípadne, súčasne znamená, že podozrenie zo splácania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o vznesení obvinenia (viď Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II ÚS/25/2011 zo dňa 24. 03. 2011).

36. Ak zastavenie trestného stíhania alebo postúpenie veci do priestupkového konania má rovnaké účinky ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia, o to viac má takéto účinky oslobodzujúci rozsudok súdu ako rozhodnutie orgánu jedine povolaného na rozhodovanie o vine a treste. Oslobodzujúci rozsudok súdu znamená, že trestné stíhanie proti obvinenému nikdy nemalo byť začaté, pretože občan čin nespáchal. Ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré bolo ukončené oslobodzujúcim rozsudkom, treba hľadať v článku 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, teda v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štátu, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktoré priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Nemožno totiž prehliadať, že štát nemá slobodnú vôľu ale je povinný striktne dodržiavať právo v jeho ideálnej interpretácii. Na jednej strane sa súd stotožňuje s tvrdením žalovanej strany, že je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný a zasahujúci do základných práv občana. V takejto situácii nie je rozhodné ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti občanovi bola odčinená.

37. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania, ktoré bolo ukončené oslobodzujúcim rozsudkom sa tak podľa presvedčenia súdu má posudzovať ako nárok na náhradu škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ktoré bolo zrušené.

38. Súd sa stotožnil s tvrdením žalobcu, že vynaložením trov obhajoby v trestnom konaní, ktoré skončilo oslobodzujúcim rozsudkom mu vznikla vecná škoda, avšak podľa presvedčenia súdu nie v takom rozsahu, ako žalobca požadoval. Na rozdiel od strany žalovanej súd považoval za dostatočne preukázané vykonanie úkonu prípravy a prevzatia zastúpenia alebo obhajoby vrátane prvej porady s klientom, o vykonaní ktorého úkonu predovšetkým (a v rámci súdnej praxe) vždy postačuje udelenie a predloženie plnomocenstva.

39. Pre súd však zostal sporný úkon účtovaný pod bodom 2 vyúčtovania trov právneho zastúpenia, a to spísanie sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 22. 07. 2010. Nepochybne súd zistil, že tento úkon si spísal žalobca sám, tento úkon nebol v mene žalobcu robený jeho obhajcom a preto za takýto úkon nie je možné účtovať náklady obhajoby, a ani ho uznať súdom ako úkon, uskutočnením ktorého žalobcovi vznikla škoda.

40. Predložením záznamov o porade s klientom a obsahom trestného spisu mal súd nepochybne preukázané uskutočnenie úkonov obhajoby, ktoré boli účtované pod bodom 3 - 6 a ďalej pod bodom 7-11, a to v rozsahu, v akom boli tieto úkonu vyúčtované. K správnosti vyúčtovania žalovaná strana námietky nemala.

41. Nestotožnil sa súd s tým, že účelne nebol uskutočnený úkon účtovaný pod bodom 8, a to písomné podanie týkajúce sa veci samej podanie na Krajskú prokuratúru Žilina zo dňa 07. 06. 2011, ktoré podanie je pripojené vo vyšetrovacom spise.

42. Je síce pravdou, že podľa záznamu o preštudovaní vyšetrovacieho spisu dňa 24. 05. 2011 obhajca žalobcu navrhol trestné stíhanie zastaviť a následne dňa 06. 06. 2011 podal podnet na Krajskú prokuratúru v Žiline, súd však vzhľadom na postavenie prokuratúry upravené zákonom č. 153/2001 Z. z. nepovažoval tento úkon za neúčelný.

43. V zmysle § 2 Zákona o prokuratúre, prokuratúra je samostatná hierarchicky usporiadaná jednotná sústava štátnych orgánov na čele s generálnym prokurátorom, v ktorej pôsobia prokurátori vo vzťahoch podriadenosti a nadriadenosti.

44. Úlohou Krajskej prokuratúry v Žiline v zmysle § 42 ods. 2 citovaného zákona je jednak organizovanie a kontrolovanie činnosti podriadených okresných prokuratúr ale aj dozor nad jednotným uplatňovaním zákonov a ostatných všeobecne záväzných predpisov podriadenými okresnými prokuratúrami.

45. Žalobca prostredníctvom svojho obhajcu podal podnet v zmysle § 31 ods. 1 citovaného zákona na krajskú prokuratúru, pričom podľa citovaného ustanovenia, prokurátor vykonáva svoju pôsobnosť v rozsahu ustanovenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

46. Ak sa obhajca žalobcu snažil aj podaním podnetu na krajskú prokuratúru zabrániť podanie obžaloby na žalobcu na súd, nie je možné podľa presvedčenia súdu považovať, vzhľadom na podriadenosť okresnej prokuratúry krajskej prokuratúre, takýto úkon za neúčelný.

47. Súd sa však stotožnil s obranou žalovanej strany, ktorá spočívala v tvrdení, že za účasť na konaní pred súdom, a to na pojednávaní dňa 12. 11. 2012, ktoré bolo odročené pre neprítomnosť svedkov bez meritórneho prejednania veci a za účasť na konaní pred odvolacím súdom - verejné zasadnutie dňa 12. 06. 2013, ktoré bolo ukončené bez meritórneho prejednania veci, a na ktorom bolo vyhlásené len rozhodnutie o zobratí späťvzatia odvolania prokurátora na vedomie, patrí v zmysle § 14 ods. 5 písm. b/ Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom ku dňu uskutočnenia týchto úkonov, odmena vo výške 1 základnej sadzby tarifnej odmeny, čiže za tieto úkony patrí odmena len vo výške 23,84 € za úkon zo dňa 12. 11. 2012 a za úkon zo dňa 12. 06. 2013 odmena v sume 24,41 €.

48. Pokiaľ ide o cestovné náklady obhajcu žalobcu, tieto podľa presvedčenia súdu žalujúca strana preukázala potrebnými dokladmi, ktoré naposledy pripojila, a to evidenciou jázd za roky 2010 - 2013, technickým preukazom k motorovému vozidlu a aj dokladom o nákupe pohonných hmôt (č. l. 93-94, 96-99, 102 spisu).

49. Dôkazom o zaplatení trov obhajoby v celkovej výške 2 794,07 € bola faktúra obhajcu žalobcu IPZ 007113, ktorou bol zúčtovaný preddavok poskytnutý ešte dňa 27. 03. 2010 (č. l. 63 spisu). Dôvodné trovy obhajoby, na základe vyššie uvedeného podľa prepočtov súdu, potom predstavujú sumu 2 047,09 € bez DPH a s 20 % DPH 2 456,51 €.

50. Nárok žalobcu na zaplatenie skutočnej škody, ktorá mu vznikla vynaloženým trov obhajoby vo vyššie spomínanom trestnom konaní titulom skutočnej škody predstavuje sumu 2 456,51 €.

51. K tejto sume súd žalobcovi súd priznal aj nárok na úroky z omeškania v súlade s ust. § 16 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z. z. v spojení s ust. § 517 ods. 2 Obč. zák. a ust. § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

52. Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bola Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky doručená 22. 01. 2015 a napriek tomu, že podľa presvedčenia súdu nešlo o príslušný orgán a následne ministerstvo postúpilo žiadosť žalobcu Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky je nutné 6 mesačnú lehotu stanovenú v § 16 ods. 4 citovaného zákona počítať práve od tohto momentu, teda 6 mesačná lehota príslušnému orgánu štátu uplynula 22. 07. 2015 a dňom 23. 07. 2015 sa Slovenská republika konajúca už prostredníctvom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky dostala do omeškania s uspokojením nároku na náhradu vecnej škody.

53. Pokiaľ ide o odškodnenie nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorý nárok je upravený vo vyššie citovanom ustanovení § 17 zák. č. 514/2003 Z. z. a pri posudzovaní tohto nároku súd vychádzal z týchto preukázaných skutočností:

54. Žalobca žiadal odškodnenie nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť trestným stíhaním vykonávaním na základe nezákonného rozhodnutia, teda uznesenia vyšetrovateľa o vznesení obvinenia, a to v celkovej výške 17 600 €. Poukázal na skutočnosť, že trestné stíhanie trvalo viac ako 34 mesiacov. Súd dáva za pravdu žalobcovi, že vedenie trestného stíhania voči žalobcovi, ktoré mohlo mať veľmi negatívny dopad pre vykonávanie jeho profesie viazanej na bezúhonnosť po celú túto dobu žalobcu znepokojovalo, znervózňovalo a svoj život a myšlienky koncentroval na obranu voči vznesenému obvineniu.

55. Súd však nemal preukázané, že by trestné stíhanie žalobcu malo negatívny dopad na vzťahy v jeho okolí. Mimo najbližšej rodiny a susedov, ktorí dostávali informácie od matky poškodenej, o jeho trestnom stíhaní väčšina jeho okolia vedomosť nemala a neprodukoval ani dôkazy, že by došlo k zhoršeniu jeho pracovnej pozície v strate klientov práve v súvislosti s prebiehajúcim trestným stíhaním. Aj keď výpoveďou brata žalobcu a čestnými prehláseniami jeho dcér a družky mal súd preukázané, že vzájomné vzťahy v rodine žalobcu sa zhoršili, nakoľko žalobca mal obavy z prebiehajúceho trestného stíhania, by vykonaným dokazovaním najmä výpoveďou svedka R. bolo preukázané, že minimálne polovičnou mierou sa na nervozite žalobcu, okrem trestného stíhania, podieľala obava z prípadných ďalších útokov príslušníkov rodiny poškodenej I. a to viedlo žalobcu k tomu, aby žiadal brata, aby ho odprevádzal, parkoval auto mimo svojho rodinného domu, začal chodiť ozbrojený dýkou a pod.. Takéto správanie žalobcu nesúviselo s jeho trestným stíhaním ale z obáv pred konaním tretích osôb.

56. Je nesporné, že žalobca ako poškodená osoba (§ 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z.) bol do začiatku trestného stíhania osobou bezúhonnou, nakoľko z trestného spisu vyplynulo, že žalobca nemal žiaden záznam v registri priestupkov a nemal ani záznam v registri trestov (č. l. 117-118 vyšetrovacieho spisu) vykonával činnosť, ktorá je viazaná na oddelení licencie a tá je viazaná na bezúhonnosť nositeľa. Na druhej strane je ale nutné konštatovať, že v trestnom konaní proti žalobcovi bol vypočutý pomerne malý okruh svedkov - šlo o troch svedkov (G. I., N. I. A. C. K.), čo boli všetko svedkovia z prostredia poškodenej I., nie svedkovia z pracovného prostredia žalobcu, čo by samozrejme spôsobilo, že by správy o trestnom stíhaní žalobcu prenikli do jeho pracovného prostredia. Preto súd nezistil, že by žalobcovi v dôsledku trestného stíhania nastali nejaké závažné následky v jeho spoločenskom uplatnení a nezistil, ani že by žalobcovi vznikli nejaké závažné následky v súkromnom živote. Z výpovede jeho brata a čestných prehlásení jeho najbližších rodinných príslušníkov, resp. 3 partnerky, nevyplynulo, že by v dôsledku prebiehajúceho trestného stíhania boli vážnejším spôsobom a trvalým spôsobom naštrbené rodinné väzby so žalobcom, skôr z nich vyplynulo správanie žalobcu a jeho vnútorná rozorvanosť spôsobená obavami z budúcnosti ale aj z ďalších prípadných útokov z prostredia poškodenej.

57. Súd dospel k presvedčeniu, že žalobcovi v dôsledku trestného stíhania vznikla nemajetková ujma, ktorá bola predovšetkým spôsobovaná hlbokými obavami o ďalšiu profesionálnu existenciu pre prípad, že by trestné konanie nebolo ukončené oslobodzujúcim rozsudkom. Ujma v spoločenskom a pracovnom postavení žalobcu, prípadne v trvalom naštrbení vzťahov s jeho najbližšou rodinou preukázaná nebola.

58. Nepochybne bolo preukázané, že správanie žalobcu sa zmenilo a žalobca sa sám začal vyhýbať spoločenským a športovým kontaktom, avšak nie pre to, že by spoločnosť, v ktorej sa dovtedy pohyboval ho pre trestné stíhanie neprijímala, skôr to bolo dôsledkom jeho duševnej neistoty a strachom z budúcnosti. Súd je však tohto názoru, že aj takúto ujmu žalobcu je nutné odškodniť v peniazoch v súlade s ust. § 117 ods. 2 citovaného zákona s prihliadnutím na kritériá ustanovené v § 17 ods. 3 citovaného zákona, ktoré súd rozoberal vyššie a dospel k záveru, že primeraným odškodnením žalobcu je odškodnenie nemajetkovej ujmy v rozsahu 2 400 €.

59. Pri stanovení rozsahu odškodnenia nemajetkovej ujmy súd vychádzal zo skutočnosti, že žalobca po dobu trestného stíhania, ktoré bolo začaté na základe nezákonného rozhodnutia bol takmer 34 mesiacov v právnej neistote a v obavách o svoju existenciu, v dôsledku tejto neistoty vnútorne strádal. Súd s prihliadnutím na počet mesiacov, po ktoré táto neistota žalobcu trvala určil výšku odškodnenia na sumu 60 € za mesiac, čo spolu za 34 mesiacov predstavuje sumu 2 400 €.

60. Pri úvahách o rozsahu odškodnenia nemajetkovej ujmy súd vychádzal z Nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III.ÚS 203/06, III.ÚS 235/04, III.ÚS 347/05, III.ÚS 142/06, III.ÚS 118/06, ktoré sa zaoberali výškou finančného zadosťučinenia v prípadoch zbytočných prieťahov v súdnom konaní. Priemerné finančné zadosťučinenie poskytované sťažovateľom bolo približne v rozsahu 55 €

za mesiac trvania zbytočných prieťahov. Je samozrejmé, že odškodnenie nemajetkovej ujmy žalobcu, ktoré bolo spôsobené vydaním nezákonného rozhodnutia a následným trestným konaním vedeným voči nemu, nachádza právnu oporu v iných právnych predpisoch a nejedná sa o ujmu, ktorá vznikla zbytočnými prieťahmi v inom type súdneho konania. Avšak aj v tomto prípade a vzhľadom na charakter trestného konania existovala po dobu trestného stíhania počas 34 mesiacov u žalobcu hlboká neistota, ktorá nebola bežnou neistotou účastníka iného typu súdneho konania. V trestnom konaní kde hrozí strata slobody, v prípade podmienečného odsúdenia, napr. strata zamestnania, je samozrejmé táto neistota závažnejšia. Súd preto aj s prihliadnutím na cenový vývoj a na charakter konania, ktoré žalobcovi spôsobovalo ujmu, určil výšku odškodnenia jeho nemajetkovej ujmy na sumu 60 € mesačne.

61. Vo zvyšku uplatneného nároku tak, pokiaľ ide o náhradu vecnej škody vzniknutej trovami obhajoby, ako aj pokiaľ ide o odškodnenie nemajetkovej ujmy, súd žalobu zamietol.

62. Súd k istine náhrady nemajetkovej ujmy žalobcovi ale nepriznal požadované úroky z omeškania, pretože podľa presvedčenia súdu nárok žalobcu na toto odškodnenie vznikol až rozhodnutím súdu a naviac odškodnenie nemajetkovej ujmy nie je peňažným dlhom žalovanej, ktorý by vznikol zo záväzkovo-právneho vzťahu, na rozdiel od nároku na náhradu škody. Právo požadovať vedľa plnenia aj úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 Obč. zák. má veriteľ voči dlžníkovi, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu a ak dlžník nie je povinný podľa Občianskeho zákonníka platiť poplatok z omeškania. Zákon teda právo na úroky z omeškania spája len so záväzkovými právnymi vzťahmi, z ktorých vzniká veriteľovi právo na plnenie, pohľadávka od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok (porovnaj ust. § 488 Obč. zák.). Právny vzťah medzi pôvodcom ujmy, ktorá vznikla žalobcovi trestným stíhaním a žalobcom v zmysle ust. § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. nie je záväzkovým právnym vzťahom. Právo žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím nie je záväzkovým právnym vzťahom a preto uspokojenie tohto práva nie je plnením peňažného dlhu v zmysle ust. § 517 ods. 2 Obč. zák..

63. Súd preto žalobcovi nárok na úroky z omeškania ani z istiny 2 040 € nepriznal.

64. O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 257 C. s. p., v zmysle ktorého výnimočne súd nepriznú náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Vzhľadom na rozsah priznaných nárokov žalobcovi je nutné konštatovať, že žalovaná strana s prihliadnutím na sumu, ktorú proti nej žalobca požadoval, bola v konaní úspešnejšia a preto by jej v zmysle ust. § 255 ods. 2 C. s. p. patrila náhrada trov konania proti žalobcovi v závislosti od jej pomeru úspechu a neúspechu v konaní. Súd však prihliadol na skutočnosť, že jeden z nárokov, ktoré žalobca uplatňoval, a to nárok na odškodnenie nemajetkovej ujmy v peniazoch, závisel od úvahy súdu a pokiaľ ide o nárok na náhradu skutočnej škody vzniknutej vynaložením trov obhajoby, suma priznaná žalobcovi bola nižšia o rozdiel, ktorý možno považovať za nepatrný oproti tomu, ktorý žalobca požadoval. Súd preto rozhodol tak, ako uvádza výroková časť tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, ktorý ho vydal.

Podľa § 363 C. s. p. v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 C. s. p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 C. s. p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 C. s. p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 C. s. p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 C. s. p. prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a) sa týkajú procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.